Vînătorul de viezuri

de A.O. Kenada

"Nimeni nu se naşte vînător de viezuri. Vînător de viezuri te fac alții, mîncătorii de răşină. Pentru asta n-ai dreptul să pretinzi nimic în plus sau în minus. Ei ştiu ce-ți lipseşte, ştiu de ce ai fost ales. Fiindcă le eşti dator încă dinainte de a vedea lumina zilei. În optica lor strîmbă, viața ta intimă, existența ta particulară, nu contează. Ai avut ghinionul să nu fi ca ei şi acum trebuie să trăieşti cu această povară pe suflet, trebuie să accepți o existență de larvă, de vînător de himere, mulțumindu-te cu frînturile de adevăr care scapă de la festinul mîncătorilor de răşină..."

Khorma Shikab - Arhiva vînătorului de viezuri

Documentul numărul 5

... Aşa că ori de cîte ori se luminează de ziuă, îmi părăsesc Vizuina şi mă întind, cît sînt de mare şi de lung, pe iarba galbenă, mirosind a mentă şi urzici tocate. Cîteodată mă-ntreb de unde vine mirosul acesta. Nu ştiu. Poate e doar un reflex al simțurilor. Pe lumea viezurilor galbeni cresc tot felul de plante - cu excepția mentei şi a urzicii, desigur. Toate au frunzele galbene, străbătute de vinişoare subțiri - ca ale arțarilor de pe Terra Nova. Cît despre arborii plantați de Ehko pe peluza Vizuinei: aceştia s-au adaptat mediului. Şi-au schimbat complet înfățişarea. Pur şi simplu nu-i mai recunoşti. Au crescut foarte mult, vreau să spun, foarte înalți şi cu o rapiditate extraordinară. E ciudat totuşi. În douăzeci şi patru de ani, m-am obişnuit să văd într-una copaci galbeni, dar în mintea mea a rămas intactă imaginea vegetației de pe Terra Nova. Deşi acolo, datorită climei aspre, nu întîlneai copaci decît pe platourile înalte înconjurate de munți sau pe văile adînci şi stîncoase, apărate de musoni. În rest, cît vedeai cu ochii numai licheni, jnepeni uscați şi arțari...

Pînă una alta, stau pe peluză. Simt în față cerul acoperit de nori vătuiți, galbeni, ca nişte umbre semitransparente, proiectate pe fundalul aurit. Vreau să mă ridic, să mă retrag în Vizuină, dar ceva mă reține, poate gîndul că oricum, şi în următoarele ore, nu voi face altceva decît să păcălesc timpul, să trag de el, într-o încercare zadarnică de-a evita plictiseala. La început, mă străduiam măcar să închid ochii. Dar odată ce-ai înțeles că eşti condamnat, că ți s-a luat dreptul la somn, dorința de a dormi nu te mai ispiteşte ca în primele zile. Am devenit un insomniac, ca toți vînătorii care locuiesc în lumea viezurilor galbeni. Foarte rar, atunci cînd simt nevoia să dorm cu adevărat, mă întind pe canapeaua din salon, dar tentativa se transformă întotdeauna într-o zvîrcolire lungă şi fără sens. De altfel, chiar

ieri am avut o discuție pe tema asta cu Inna Torres. N-am lămurit problema, ne-am făcut singuri rău tot încercînd să ne explicăm unul altuia un lucru pe care nu-l înțelegem.

"Aştepți", a constatat el.

Inna Torres e un vînător experimentat, a stat pe lumea viezurilor galbeni unsprezece ani. A recunoscut că vrea să se retragă, dar nu ştia ce-l aşteaptă pe Numa. I-am răspuns:

"Vei fi şi tu unul dintre miile de pensionari ai COMPANIEI care primesc totul de-a gata şi care nu trebuie decît să întindă mîna ca să apuce ceea ce li se cuvine!"

"Da", spuse gînditor, "îmi iau o însoțitoare şi emigrez pe lumea aceea, Terra..."

I-am spus că nu ştiu ce-i cu lumea aceea, Terra, şi că nici el nu avea de unde să ştie.

"Da", a recunoscut imediat, "despre Terra nu ştim mare lucru." După un timp, a adăugat: "Habar n-am de ce vreau să emigrez tocmai acolo. Probabil din cauza colonilor care tranzitează Numa..."

I-am dat dreptate. În perioada de susținere a examenului final i-a văzut şi el pe coloni, nu putea să nu-i vadă. Acele chipuri surîzătoare, relaxate, lipsite de griji... Soseau pe navele lor de lux, care andocau pe liniile secundare ale Bazei, asemenea unor gigantice ciuperci suprapuse şi coborau pe rulantele elicoidale care despicau peronul subteran ținîndu-se de mîini, tineri îndrăgostiți, pentru care libertatea şi fericirea aveau un sens, deoarece libertatea şi fericirea făceau parte din realitatea lor, din existența lor cotidiană. Uneori se opreau. Întorceau capul şi, prin enormele panouri de glasoțel protejate de cîmpuri electromagnetice ucigătoare, privirile colonilor se încrucişau cu ale novicilor... Aceste scurte interludii te zăpăceau, îți tăiau răsuflarea. Inna Torres desluşea în ochii care licăreau dincolo de peretele transparent o superioritate de neînțeles, o compasiune cinică şi surdă, ca atunci cînd ți se deschide o uşă secretă spre încăperea de vis în care şti că, odată intrat, nu vei mai putea ieşi decît renunțînd la ceea ce ai fost înainte...

"Pe o astfel de lume, oricine şi-ar dori să trăiască..."

Am încercat să-l liniştesc. Navele acelea pot veni din orice colț al Universului, nu numai de pe Terra.

"Veteranule, colonii vin de pe Pămînt!"

Am căscat ochii mari.

"Şi ceilalți cum de nu au aflat?"

"Ceilalți nu trăgeau cu urechea", a făcut el, scobindu-se preocupat între dinți. "Iar pe mine nu m-a întrebat nimeni!"

"Cum adică, nu trăgeau cu urechea?"

"Făceau pe ei de frică", a scrîşnit el. "Şi-acum, după ce au părăsit Colegiul excepțional de pe Terra Nova, după ce au scăpat de Poligonul de pe Numa şi au locuit atîția ani lîngă viezurele galben, tot mai fac pe ei de frică!"

"Să-nțeleg că tu nu făceai pe tine de frică?"

"Nu mi-a fost niciodată frică de nimeni, veteranule. Nici atunci cînd mă chinuiau, cînd mă torturau cu aparatele lor sofisticate, nu-mi era frică..."

"Şi uite cum a ajuns un novice fără frică să tragă cu urechea!" am exclamat ironic. "Torres, absența fricii te face nepăsător, nu te predispune la curiozitate!"

"Ba pe mine nepăsarea, absența fricii cum spui tu, m-a făcut să-mi descopăr talente deosebite... Printre altele, am descoperit că-mi place să trag cu urechea... Mai ales cînd era vorba de foarte interesantele conversații ale mult iubiților noştri instructori... Nu mi-a scăpat nimic, te asigur!"

Continuam să zîmbesc condescendent. S-a înroşit ca un rac şi mi-a tăiat-o scurt:

"Khorma, ai văzut tu vreun colon îmbrăcat în uniforma de angajat al Bazei de tranzit? Colonii nu fac parte din corpul birocratorilor COMPANIEI."

Am fost de acord cu el.

"Colonii nu fac parte nici din corpul tehnocratorilor COMPANIEI."

Din nou a trebuit să-l aprob.

"Nici măcar membrii ai Serviciului de Securitate nu sînt."

M-am tras înapoi. Eram curios să văd unde voia să ajungă.

"Torres, colonii sînt civili. Înțelegi? Civili. COMPANIA este o structură militarizată, iar civilii... Cum să-ți explic?..."

"Nu trebuie să-mi explici ceea ce ştiu deja", m-a întrerupt el cu dezgust. "Colonii sînt singurii oameni fericiți pe care i-am văzut în viața mea. Asta e tot ce mă interesează. Cum e posibil să fi atît de fericit cînd la doar cîțiva paşi de tine există atîta nefericire?"

Vedeți dumneavoastră, eu l-am înțeles pe Inna Torres. L-am înțeles pe deplin. Atunci. În clipa aceea. Orice vînător l-ar fi înțeles pe deplin. Regulamentele COMPANIEI interzic absolvenților Colegiului excepțional de pe Terra Nova contactul fizic şi verbal cu persoanele care tranzitează Numa. Dar la sfîrşitul celor şase ani de noviciat absolvenții Colegiului excepțional de pe Terra Nova sînt ei înşişi persoane care tranzitează Numa. În cazul lor, perioada de tranzit e obligatorie. Două luni standard de examene. De

verificări neîntrerupte. Apoi testul final din labirinturile Poligonului Bazei de tranzit. Totul, într-o izolare completă. 3.45 - trezirea. 4.10 - masa de dimineață. 4.25 - deplasarea în Poligon. 5.05 - începerea antrenamentelor. 12.30 - prînzul. 13.00 - reluarea antrenamentelor. 19.30 - masa de seară. 20.00 - antrenamentele de seară. 22.30 - plecarea din Poligon. 23.45 - stingerea. A doua zi o luam de la capăt.

Pe coloni îi vedeam zilnic. V-am spus doar că nu aveam dreptul, că nu ni se permitea să ne apropiem de ei. Nu aveam voie să ne uităm la ei. Tunelele care duceau spre Poligon încolăceau exteriorul, periferia Bazei de tranzit, ca nişte şerpi mitologici cu pielea transparentă. Deasupra - glasoțel şi granit. Dedesupt - glasoțel şi granit. În stînga - glasoțel şi granit. În dreapta - glasoțel şi cîmpuri electrromagnetice. Baza de tranzit e de fapt un fort infernal construit în inima muntelui. Înaintam. Unul în spatele celuilalt. La un moment dat, pe o porțiune cam de o mie de metrii în dreapta, se deschidea panorama grandioasă a unor linii de andocare flancate de elicoide, probabil o soluție inginerească de compromis. Era aşa-numitul SEGMENT DE RISC. Proiectanții şi executantul ajunseseră, nu se ştie cum, la concluzia că acel habitaclu subteran nu merita lărgit. Ca să compenseze acest minus, Serviciul de Securitate instalase un sistem complex de supraveghere a traficului din tunelul prin care se deplasau novicii, iar terminalele aparatelor de control scanau fiecare cută de pe obrazul viitorilor strîngători de răşină. Dar pe furiş îi studiam pe ei, pe colonii care veneau, cum susține Torres, de pe Pămînt. Îi urmăream cu coada ochiului. În două luni, deveneai expert în urmărirea cu coada ochiului. Îți rezemai privirea de ceafa novicelui din față şi te concentrai asupra a ceea ce se întîmpla pe marginea cîmpului tău vizual. Cu timpul, ajungeai să observi amănunte pe care, în mod normal, nu le observi nici dacă îl priveşti pe om cu lupa, dacă îl studiezi ca pe un cobai de laborator...

Desigur, nu toți aveau curajul să rişte. Unii păşeau nepăsători înainte, roboți umani supravegheați de alți roboți umani. Dar asemenea tertipuri îi înfuriau pe instructori. Îi metamorfozau subit în fiare turbate. Era suficientă bănuiala. Îi auzeai urlînd în megafoanele care blindau pereții antifonați. Dacă aparatele de urmărire indicau o cît de măruntă abatere de la normele regulamentare, imediat ce ieşeai din zona SEGMENTULUI DE RISC, erai scos din rînd, transferat sub escortă într-o celulă de izolare. Consecința era că vinovatul intra automat sub incidența procedurii de necesitate 000A. Iar 000A reprezintă coşmarul oricărui strîngător de răşină. Cel căruia i se aplică această procedură este supus unui regim de exterminare rapidă, al cărui

deznodămînt este întotdeauna acelaşi: fiola cu ser letal, administrată de psihocratorii Serviciului de Securitate...

"Era o cruzime inutilă."

"Toate cruzimile sînt inutile, Torres", am spus.

A scuturat din cap de parcă ar fi vrut să alunge o vedenie.

"Veteranule, colonii care tranzitează Numa nu ştiu cine sînt amărîţii aceia care defilează încolonaţi sub nasul lor."

Am tăcut. Mi-am palpat tîmplele cu buricele degetelor.

"Nu înţelegi? Aceleaşi costume. Acelaşi echipament. Nici un semn distinctiv. Colonii îi confundă pe absolvenţii Colegiului excepţional de pe Terra Nova cu militarii Corpului de Protecţie al COMPANIEI!"

Am simţit cum îmi amorţeşte toată partea dreaptă a capului. Durerea, furia, neputinţa, m-au copleşit brusc, s-au înşurubat în mine ca o maree ce prăvălea peste ţărmul nisipos valuri otrăvite, încrîncenate, care aveau să-l schimbe într-un promontoriu lipsit de viaţă.

Eram bucuros că a schimbat subiectul.

Am flecărit despre o mulţime de nimicuri. De pildă despre faptul că el, Inna Torres, şi-ar dori un urmaş.

"Singurătatea mă înnebuneşte!" a şoptit el. "De unsprezece ani, în afară de însoţitoarele temporare şi de manipulatorii care încarcă răşina, n-am văzut un om adevărat. Un om în carne şi oase!"

Voia să fie sigur că îl înţeleg.

"Departamenul de Resurse Umane a respins cererea mea de a face copii cu una din însoţitoarele temporare ale Bazei! Experţii Departamentului susţin că însoţitoarele temporare nu vor accepta însămînţarea cu un vînător staţionat pe lumea viezurilor galbeni!"

"Sînt numai nişte însoţitoare temporare. Cu însoţitoarele permanente e altceva."

"Femei!" a exclamat el aproape cu dispreţ.

"Însoţitoarele temporare n-au nici o vină, Inna", am spus. "Ele îşi fac meseria. Profesionist. La rece. Nu se implică, pentru ele nu eşti decît un însoţitor temporar. Treaba lor e să creeze unora ca mine sau ca tine iluzia fericirii. Treaba ta e să aduni răşină şi, dacă eşti în stare, să prinzi viezurele. Vezi, aşadar, cît de asemănători sîntem!"

Inna Torres era schimonosit de mînie. Vînăt. După părerea lui, nu sîntem cîtuşi de puţin asemănători. Se gîndea să se întoarcă pe Numa şi să-i omoare pe toţi.

"I-aş ucide ca pe cîini!" a rînjit el cu răutate.

"N-ai rezolva mare lucru", am spus. "Vei omorî unu, doi, trei imbecili care habar nu au ce se petrece aici, pe lumea viezurilor galbeni. Sistemul va continua să funcționeze şi după aceea, aşa că răzbunarea nu îți va folosi la nimic. Important e sistemul, deoarece sistemul ne face să fim ceea ce sîntem, nu oamenii. Sistemul trebuie lovit în pîntece, în punctul nevralgic, din care distrugerea se propagă în profunzime, ca o undă de şoc. Pentru mine, ipocriții ăia birocratori de pe Numa nu sînt decît nişte abstracțiuni..."

"Ba, deloc!" s-a îndîrjit el. "Nici Supraveghetorii nu-s abstracțiuni, nici instructorii de pe Terra Nova nu-s abstracțiuni. Sînt oameni vi, concreți, dovadă că ne tratează ca pe nişte sclavi!..."

Am rîs.

"Chiar nu te bate gîndul să te retragi?"

I-am răspuns că nu m-am gîndit încă serios la asta.

"Ai stat douăzeci şi patru de ani pe lumea asta blestemată şi tot nu te-ai săturat!" a insistat el.

"Nu m-am săturat", am admis.

Îi vedeam pielea acoperită de pistrui, nasul roşu şi borcănat, şi ochii verzi, ca de pisică. Inna Torres e urît. Are o față incredibil de rotundă, urechile roşii, ascuțite, şi un cap mare, care se sprijină pe un gît foarte gros şi foarte scurt.

"Hegon nu mai răspunde. După ultima misiune, Povestitorul a încercat să-l contacteze de cel puțin patru ori."

"Probabil că doarme încă!"

"Veteranule, ultima TRANSFORMARE înregistrată pe teritoriul lui Hegon a avut loc acum opt zile. Chiar el a anunțat în Rețea apariția muşuroiului staționar. La o săptămnă după plecarea lui Adam Doria în Zonele Negre. Cel mai lung somn postmelesian înregistrat vreodată a durat şaizeci şi şase de ore şi cincizeci şi şapte de minute."

"Poate că pur şi simplu nu vrea să răspundă!"

"Nici tu nu crezi ce spui, veteranule. Povestitorul l-a căutat pe liniile auxiliare ale Rețelei. Nici un vînător nu evită contactul cu un Povestitor cînd e vorba de o linie auxiliară. Acolo toate discuțiile sînt confidențiale."

"Dacă a plecat în Zonele Negre?" am întrebat.

"Prostii! Ca să plece în Zonele Negre, ar fi trebuit să revină în Vizuina lui. Iar atunci ar fi utilizat Rețeaua, iar noi ne-am fi dat imediat seama că a fost marcat de GÎNDACI. Hegon a plecat în misiune şi de atunci nu mai răspunde."

A continuat să vorbească pe tonul unuia care se îndoieşte că a fost înțeles pe deplin.

"Hegon nu mai este, Khorma. Singurele variante posibile sînt cele pe care amîndoi le ştim prea bine: dispariție în timpul translației spațio-temporare sau deces provocat de somnul postmelesian. Oricum, mîine Povestitorul îl va autoriza pe Zekaia să folosească Rețeaua pentru a scana memoria computerului central din Vizuina lui Hegon. Atunci vom şti exact ce s-a întîmplat cu el!"

"Da", am repetat debusolat, "atunci vom şti exact ce s-a întîmplat cu el!"

De fapt, nu vom şti niciodată exact. Scanarea computerului central din Vizuina lui Hegon ne va arăta doar dacă el a fost sau nu recuperat de către roboți din ultima sa misiune de recoltare a răşinii. Dacă nu a fost recuperat, înseamnă că a dispărut în timpul translației spațio-temporare. Dacă a fost recuperat, înseamnă că a murit în timpul visului postmelesian. Pentru cel care pînă nu demult s-a chemat Hegon Ethaniel Zaan, ambele variante sînt la fel de rele. Pentru că ambele variante presupun mai întîi că Hegon a avut contact direct cu viezurele galben, presupun în al doilea rînd că el a fost translatat, literalmente şi aproape instantaneu, în abisurile altor dimensiuni spațio-temporare, iar în al treilea rînd presupun că, dacă s-a mai întors din aceste prăpăstii insondabile care depăşesc tot ceea ce noi ne putem imagina, presupun deci că a rămas închis în ceea ce vînătorii numesc coşmarul viezurelui galben, în interiorul aşa-numitului vis postmelesian. Prin urmare, noi vom putea afla doar CE s-a întîmplat, nu şi CUM s-a întîmplat, fiindcă, din punctul meu de vedere şi, la urma urmei, din punctul de vedere al oricărui om care încearcă să nu se lase înşelat de aparențe, în această privință - şi nu numai în această privință - întrebarea CUM devine, categoric, mai importantă decît întrebarea CE, devine chiar mai importantă decît orice altă întrebare care ar putea avea vreo legătură cu disparițiile spațio-temporare ori cu decesurile provocate de coşmarul postmelesian.

"Treizeci şi cinci de cazuri în ultimii doi ani!" s-a cutremurat Inna Torres. "Din care douăzeci în timpul visului!"

"Discută cu Povestitorul, Inna. El îți va da toată pacea pe care o poți avea aici. Oricum, treizeci şi cinci nu e o cifră care să vîre groaza într-un vînător de viezuri galbeni!"

Am tăcut amîndoi.

"Adevărul e că vreau să dorm", a oftat într-un tîrziu. "Să dorm aşa cum dormeam înainte, pe Terra Nova. M-am săturat să răscolesc

muşuroaiele, doar, doar voi reuşi să vînez vreun amărît de viezure. Nu pricep, în ruptul capului, de ce vrea COMPANIA să vînăm un viezure galben, dacă tot nu-l putem prinde! Cred că nici ei nu ştiu ce fel de animal e!"

"Poate nu-i animal", am spus.

"Mă rog", a comentat el. "Ultima oară cînd am dat nas în nas cu el, am dormit cincizeci şi două de ore. Translația spațio-temporară a durat aproape nouă ore, ciberii m-au găsit la două sute de kilometrii de muşuroi, da' nici măcar n-am apucat să-i văd umbra!"

N-o să mă credeți, dar cînd unul ca Torres continuă să se vaite pe mine mă apucă veselia. O veselie stranie, de parcă m-aş uita la o păpuşă legată cu sfoară, hopa sus, hopa jos, şi de-abia mă abțin să nu bat din palme, să nu urlu pînă-mi crapă plămînii. Iar el nu simțea nimic, turuia ca o moară stricată. Era din ce în ce mai nervos, mai surescitat. Era dornic de răzbunare. Îşi dădea şi el seama că echilibrul lui interior se duce pe apa sîmbetei. Cît poate suporta un vînător de viezuri, veteranule? Nu ştie nimeni. Ne uzăm adunînd pentru ei substanța urît mirositoare, răşina, îmbătrînim într-o lună, cît alții în zece ani, şi nici atîta nu ştim, la ce-o folosesc, că, vorba lui Ehko, doar n-o mănîncă pe pîine! Pentru dumnealor, totul se învîrte în jurul butoaielor cu răşină. Pentru noi, totul se învîrte în jurul somnului. Două sisteme de referință, al lor, liniar şi perfect ordonat, îndopat cu simetrii amețitoare şi al nostru, dezaxat, strîmb, fără origini şi complet entropic. Nu putem dormi, asta-i boala noastră, a strîngătorilor de răşină, iar cînd dormim, după întîlnirea cu viezurele, după translația spațio-temporară, sîntem aidoma unor psihopați azvîrliți pe un tărîm al tenebrelor. Visele acelea ne urmăresc pretutindeni, pentru că, de la prima întîlnire cu viezurele, pînă la ultima, ele se repetă într-una, e ca şi cum această repetiție ar pecetlui o obsesie ridicată la rang de principiu cosmic ori un sentiment de inutilitate absolută. Cît de mult visează un om normal, Khorma? Un minut, două, trei. Noi visăm, visăm într-una, ore şi ore în şir. Cine poate suporta să viseze, cincizeci şi două de ore, acelaşi coşmar a cărui semnificație îi scapă printre degete, cu toate că, în mod nedesluşit, depinde de el, într-un fel pe care nu-l înțelege?

Neobişnuit e că ceea ce visezi tu, Khorma Shikab, visez eu, Inna Torres. Şi-n acelaşi timp, visează alte sute şi mii de vînători răspîndiți pe suprafața acestei lumi oribile. Numai ordinea se schimbă, ai zice că un manipulator omniprezent şi invizibil experimentează pe noi cine ştie ce teorie absurdă. Nu prea are imaginație manipulatorul, ar trebui să inventeze ceva nou... Dar visele nu le inventează nimeni, ele țîşnesc dintr-o zonă a

conştiinţei în care altfel nu putem pătrunde. Ceva ne scapă, veteranule... Noroc că avem Reţeaua... Fără ea, am fi ca nişte insule plutind în derivă pe o mare capricioasă şi necunoscută, nişte dezrădăcinaţi care înaintează în aceeaşi direcţie, neştiind că la numai cîţiva paşi de ei alţi dezrădăcinaţi orbecăie prin acelaşi întuneric de nepătruns...

Poate că visele reprezintă ceea ce sîntem noi, vînătorii de viezuri. Faptul că ni le amintim cu atîta claritate, nu înseamnă că le şi înţelegem, că putem să le pătrundem rostul. Mă-ntreb ce visează colonii de pe Numa, instructorii de pe Terra Nova. Ce visează oare omenirea care populează lumea aceea îndepărtată şi inaccesibilă pe care eu vreau, cu ardoare, dar fără să ştiu de ce, să emigrez într-o bună zi? Ceva îmi spune că visele lor nu seamănă defel cu ale noastre... Aproape că am putea să ne considerăm privilegiaţi, dar, vezi bine, dacă ni s-a dat vreun privilegiu, nu ni s-a dat pentru a recupera o libertate iniţială, ci pentru a suporta aceste coşmaruri pe care nici o introscopiere subliminală dirijată nu le poate atinge.

Şi care-ar fi privilegiul, Khorma? Ni s-a spus că am fost aleşi dintre sute de mii de candidaţi, că ni s-a făcut o favoare prin această alegere, că acele sute de mii de candidaţi au toate motivele să ne invidieze şi că de noi depinde realizarea unui ideal străvechi al omenirii. Idealul ar fi viezurele galben. Dar aici nu e vorba despre nici un ideal, e vorba de-o scrînteală de fiinţe bolnave, de-o ţîcneală de paranoici... Îmi vei răspunde că uneori între scrînteală şi vis nu există nici o diferenţă... Eu presupun că în asta constă esenţa vînătorului de viezuri, în puterea lui de a combina insomnia cu visele, în tăria cu care suportă presiunea, consecinţele acestor coşmaruri care nu sînt ale lui, sînt ale tuturor strîngătorilor de răşină din Univers, şi care, treptat, îl individualizează de restul semenilor săi, sfîrşind prin a-l transforma într-un abandonat... Dar abandonarea vînătorului de viezuri nu e rezultatul liberului arbitru, nu e un act de voinţă. Nu şi-a dorit el asta, ei l-au aruncat acolo, l-au scuipat ca pe o flegmă şi el a fost silit să înveţe că libertate este oriunde, cu condiţia să o descoperi şi apoi, s-o aperi!

Dar eu mi-aduc aminte de visele pe care le aveam pe Terra Nova, pe cînd eram încă un novice al Colegiului excepţional şi nu bănuiam ce mă aşteaptă pe lumea viezurilor galbeni. Erau visele unui adolescent care-şi închipuie că zidurile închisoarii lui nu sînt inexpugnabile, că el se poate elibera şi singur de constrîngeri şi frică, şi că pentru asta e suficient să întorci spatele realităţii fără să te gîndeşti la consecinţe...

Ne-au mînţit cu neruşinare. De parcă n-a fost de-ajuns cît ne-au chinuit acolo, pe Terra Nova. O să fiţi eroi, ziceau. Iar noi, ca nişte copii

tîmpiți, i-am crezut. Amintirile unui vînător încep cu Terra Nova şi sfîrşesc cu lumea viezurilor galbeni. Dacă n-ar fi visele, ai crede că totul se opreşte aici. Sînt confuz, incoerent, dar intuiesc că aceste vise au o legătură cu anumite evenimente care au marcat trecutul Speciei. Care sînt aceste evenimente, nu ştiu. Ei nu ne-au spus nimic, probabil că şi pentru ei există o istorie oficială care nu pomeneşte nimic de asemenea evenimente tragice care-au influiențat destinul a miliarde de oameni. Ai observat şi tu cu cîtă superioritate ne tratau instructorii pe Terra Nova. Ei bine, superioritatea asta m-a scos întotdeauna din sărite, însă ea are, trebuie să aibă o motivație. Precisă. De neclintit. Dar care? Un imbecil îşi poate permite să-şi trateze semenii cu superioritate, or instructorii nu sînt imbecili. Sînt nişte ticăloşi sadea, dar nu sînt imbecili... Concluzia mea e că ei, ei toți, se tem de noi, că adunarea răşinii nu e un scop în sine, ci un mijloc şi că o taină sinistră zace dincolo de aparențele pe care ei ni le vîră sub ochi. Abia aştept să mă întorc pe Numa, să devin un pensionar al COMPANIEI. Şi chiar dacă mă interesează, în primul rînd, răzbunarea, nu înseamnă defel că nu mă interesează adevărul...

L-am ascultat, ce era să fac! Şi atunci, pe loc, mi-am dat seama cît de mult îi schimbă Rețeaua pe vînători. Datorită ei, nu sîntem singuri pe această lume ostilă. Datorită ei, nu sîntem la cheremul birocratorilor COMPANIEI. Şi-n plus, avem un secret care e numai al nostru, al strîngătorilor de răşină! E oricum o victorie, fiindcă vînătorii urăsc regulamentele, urăsc instinctiv tot ceea ce ține de COMPANIE şi nu pierd o ocazie să-şi manifeste ura. M-am gîndit că, în timp, Rețeaua a creat un sentiment de solidaritate mai puternică decît opreliştile pe care birocratorii şi regulamentele COMPANIEI le pun de-a curmezişul comunicării între vînători, o frăție care ignoră justificările penibile ale oficialilor de pe Numa!

"Poate că aici e soluția", am spus distrat.

"Ce soluție?" m-a întrebat el.

"Vorbeam şi eu aşa...", am răspuns.

Tăcea.

"Avem un nou comandant pe Numa".

"Tim Hooskin", am spus. "Mi-a fost instructor... Şase ani am avut zilnic de-a face cu el. "

Nu, el nu-l cunoştea, în perioada lui de noviciat Tim Hooskin nu se număra printre instructorii de pe Terra Nova.

"Ce i-o fi apucat, Khorma? Povestitorul zice că niciodată de cînd omenirea adună răşină pe lumea viezurilor galbeni, vînătorilor nu li s-a spus cine este comandantul Bazei de tranzit! Întrebarea-i ce urmăresc!?"

Eram la fel de interesat ca şi el.

"E o mutare surprinzătoare", am recunoscut. "Probabil că sistemul nu mai funcționează cum vor ei. Ai uitat ce spuneau instructorii de pe Terra Nova? În funcția de comandant al Bazei de tranzit nu pot fi numiți decît membrii ai Corpului birocratorilor COMPANIEI!"

"Orice vînător ştie asta, Khorma". A stat un pic şi s-a gîndit, apoi a continuat: "Poate că ai dreptate, totuşi! Luna trecută nu am trimis decît o sută de butoaie cu răşină, iar ei mi-au cerut o sută douăzeci. Am fost sub normă cu douăzeci de butoaie, fără a mai socoti cererile de suplimentare!"

"Nu eşti singurul care a fost sub normă, Inna", am spus. "Dacă aduni normele tuturor vînătorilor şi scazi din total cantitățile expediate pe Numa, te ia cu amețeală. Nici un vînător nu-şi respectă norma, aici e problema. De-asta l-or fi numit pe Hooskin comandant al Bazei, fiindcă birocratorii nu mai pot controla situația!"

"Ha", a făcut el. "Dacă logica ta e corectă, înseamnă că Hooskin ăsta o să-i trîntească de pereți pe birocratori!"

"Dacă logica mea e corectă", am spus, "înseamnă că Hooskin ăsta e capabil să descopere Rețeaua!"

A înlemnit.

"Pe ce te bazezi?"

"Pe faptul că îl cunosc... E genul de individ care îşi face treaba. Meticulos. Insistent. Se leagă de amănunte. Nu seamănă deloc cu ceilalți instructori de pe Terra Nova. Va trebui să fim atenți! Pe Zekaia l-am avertizat deja, am avut o discuție cu el de îndată ce am parcurs comunicarea de pe Numa!"

"Poate că nu e relevant", a spus cu jumătate de gură. "Am auzit că e un tip de treabă!"

Nu e relevant... Am zis eu că Tim Hooskin nu e un tip de treabă? Inna Torres, realitatea nu e niciodată relevantă, realitatea e realitate şi atît. Şi dacă ceea ce numim competență presupune o doză mai mică sau mai mare de cinism, înseamnă că directocrații COMPANIEI au avut de grijă să numească un om competent în funcția de comandant al Bazei de tranzit.

În orice caz, Tim Hooskin va fi omul potrivit la locul potrivit.

"Pentru vînătorii de viezuri, numirea lui Hooskin ar putea fi un dezastru. O să scoată untul din noi, Inna!"

Din nou a schimbat subiectul. Nu mai vroia să discute despre noul comandant la Bazei de tranzit. Îl enerva pînă şi gîndul că iarăşi avea să execute ordinele unui maestru al artei supraviețuirii!

"Zonele Negre! Nimeni nu ştie ce-i acolo. Nici birocratorii COMPANIEI nu ştiu. Ar da tot aurul de pe lume ca să afle!"

Am bănuit la ce se gîndeşte. La vînătorii care plecau în Zonele Negre. Varoni. Hughes. Lampers. Santos. Adam Doria. Cinci în ultimele trei luni. Pe ceilalți nu-i mai pun la socoteală... Carevasăzică, Inna Torres, te ispitesc Zonele Negre!. Ce-ar fi să te întreb de URMĂ? E de rău, prietene! Împotriva acestei ispite nu poate lupta nimeni, e ca o piază rea care-ți sleieşte sufletul, care te preschimbă în NEOM. Pleacă, fugi încotro vezi cu ochii, întoarce-te pe Numa şi trăieşte-ți liniştit zilele care ți-au mai rămas! Repede, pînă nu e prea tîrziu!

"URMA...", am început, dar el m-a întrerupt cu brutalitate.

"Khorma, nu fi idiot! Nu ştiu cum e URMA, n-am văzut-o încă şi sper să nici nu am ocazia să o văd!"

... Asta a fost ieri. Acum stau întins pe peluză şi privesc cerul acoperit cu nori pufoşi şi galbeni. Un turbion de aer cald răvăşeşte frunzişul castanilor plantați de Ehko în apropierea Vizuinei. Apuc un fir de iarbă şi-l strecor între dinți. Îl strivesc. E amar ca fierea. Mă ridic în capul oaselor şi, în treacăt, mă uit pe ecranul scanerului telemetric. Încremenesc. TRANSFORMAREA. Undeva, dincolo de bornele care marchează Perimetrul de siguranță. Cam la jumătatea distanței dintre Vizuină şi limita sudică a Zonei Negre IV. Un muşuroi staționar nou-nouț, mare cît zilele omenirii. S-a ridicat din măruntaiele pămîntului, a crescut în vreme ce eu...

Dintr-un salt, sînt în picioare.

O iau la fugă spre Vizuină. Glisanta se deschide singură. Cît pe-aci să-l rătorn pe Ehko, pe nenorocitul care s-a proțăpit dincolo de prag. Brațul robotului împunge aerul şi se opreşte la nouăzeci de grade, în direcția muşuroiului.

"Şefu', au ieşit!"

Trec pe lîngă el val vîrtej. În hangar, sub burta argintie a bazei mobile, Milo şi Sato se luptă cu harnaşamentele şi muniția. Pe standul de lucru, cochilia e pregătită. Milo îmi întinde harta:

"Configurația muşuroiului. 2017, identic cu 2016."

Documentul numărul 6

... Tunelul se strîmtorează imediat ce dau colțul, astfel că înaintarea devine, practic, imposibilă. Un stăvilar. Stalactitele şi stalagmitele blochează

complet galeria, e cu neputință să mă strecor printre ele fără să nu provoc o prăbuşire în lanț, fără să nu mă trezesc prins în cursa pe care am sperat s-o evit în ultimul moment, ca un şoarece care, deşi intuieşte pericolul, nu renunță la bucățica de caşcaval unsă cu otravă. Sînt înarmat pînă-n dinți, am pe mine cîteva chintale de muniție, plus o mulțime de generatoare, lansatorul de grenade, mitraliera, puls-laserul, laserul-globular, dezintegratorul, mă rog, tot ce-a putut inventa omenirea în materie de asasinat cu ridicata, arăt ca o mumie ambalată în fibrometal, sînt apărat de scuturi impenetrabile, şi totuşi, stau lipit cu spatele de zidăria pe care se preling dîre subțiri de răşină lichidă şi nu am curajul să înaintez. Mă prefac că totul e în regulă, numai ca să-mi adorm cumva instinctul de conservare care îmi ordonă să fac stînga-mprejur şi să dau bir cu fugiții. Transpirația îmi curge şiroaie pe față. Filtrele biomecanice abia mai reuşesc să rețină mirosul înăbuşitor de răşină, mirosul viezurilor galbeni, dar ştiu bine că n-am să le opresc, fiindcă luminița roşie de pe ecranul vizetei îmi arată că rezerva de oxigen din rezervoarele auxiliare a scăzut aproape de nivelul critic...

Aburul din tunel s-a risipit demult. Număr picăturile de acid care lunecă de-a lungul stalagmitelor, de jos în sus, bătîndu-şi joc de gravitația care pe mine mă ține legat de sol, dar care pentru ele nu există, văd cum plutesc uşor prin atmosfera rarefiată, cum izbesc tavanul, preschimbate într-o aluviune galbenă, destul de asemănătoare cu argila sulfuroasă de pe Terra Nova. Roboții au rămas în urmă, la intrarea în galerie, în vecinătatea Porții. În căşti, vorbăria lui Ehko nu mă mai amuză ca atunci cînd, în atmosfera familiară a Vizuinei, îmi explică secretele universului, acum mă calcă pe nervi, în cel mai fericit caz, mă lasă rece. Încet, ca un moşneag bolnav de reumatism, mă las pe vine. Îmi pregătesc armele. Un declic. Puls-laserul. Laserul globular. Dezintegratorul. Alt declic. Aruncătorul de grenade şi mitraliera. Iau poziție de tragere, fixez ținta şi apăs declanşatorul. O avalanşă de lumină şi flăcări se năpusteşte în direcția stăvilarului, peste stalactitele şi stalagmitele care explodează în miriade de schije multicolore. Pulberea rezultată din explozie se depune pretutindeni, acoperind totul cu un strat gros de funingine portocalie. Funinginea se oxidează rapid, în două, trei minute portocaliul a dispărut, s-a transformat în cărămiziu, apoi în galben.

Calea e liberă, deschisă, ca o şosea cu sens unic. Mă ridic de pe vine. Eliberez declanşatorul. O săritură. Mă pomenesc dincolo de fostul stăvilar. Înaintez. Undeva, în stînga, trebuie să fie un coridor lateral, un tunel care

leagă galeria principală de galeriile situate la periferia muşuroiului. Mă opresc. Examinez zidăria umedă, acoperită cu un strat subţire de răşină. Nici o intrare. Tunelul de legătură a dispărut, vreau să spun: nu mai este acolo unde trebuia să fie, s-a evaporat pur şi simplu!

Brusc, transmiţătorul începe să vibreze. Emite paraziţi - un torent de paraziţi foarte asemănători unor gîfăituri de bătrîn asmatic.

În căşti, vocea lui Ehko se dezlănţuie ca o morişcă stricată:

"Face ce face şi s-au strică. Orătania. Marţafoiul. Grămadă de fier roşii. Furnalul te mîncă, bre! Strigoi cu roate!"

"Defecţiune la căruciorul mobil", intervine Milo, dar Ehko îi dă-nainte cu poezia:

"Putregai în tot regula! S-au dus pe copci munca noastre!"

"Axul convertor", mă lămureşte Milo. "Au explodat sateliţii."

Nu-mi place. E a treia oară cînd se întîmplă una ca asta, mai precis: a treia oară în ultimele două luni. Ultima dată cînd am cerut înlocuirea căruciorului mobil, un oarecare Vasky, sau Masky, sau Lasky, birocrator-intendent care răspunde de aprovizionarea cu materiale, echipamente şi tehnică de luptă a vînătorilor staţionaţi pe lumea viezurilor galbeni, un fel de magazioner-distribuitor care însoţeşte, cam o dată pe an, echipajele cargourilor care vin de pe Numa, şi care n-are altceva de făcut decît să contabilizeze pierderile şi necesităţile strîngătorilor de răşină, să alcătuiască rapoarte şi liste de priorităţi, ei bine, acest Vasky, sau Masky, sau Lasky, naiba să-l ia cu numele lui cu tot, mi-a transmis înţepat: venerabile, problema e ca şi rezolvată, în conformitate cu standardele oficiale, omenirea produce de zece ori mai multe asemenea aparate decît au nevoie toţi vînătorii din Univers. De rezolvat însă nu s-a rezolvat nimic.

"Cîte butoaie aţi încărcat?" întreb.

"Şapte", răspunde Milo.

"Încă trei şi vă retrageţi spre baza mobilă!"

"Asta se pot", admite Ehko. "Cam mult, dar se pot!"

Cîţiva metri şi galeria începe să se lărgească, dar, în acelaşi timp, observ, cu nelinişte, că tunelul şi-a modificat înclinaţia faţă de orizontală. E clar, am intrat într-o pîlnie - o cornişă ascendentă, orientată spre versantul sudic al muşuroiului. Sub cochilie - şi asta e a doua observaţie care mă neliniştеşte - terenul a devenit lunecos ca gheaţa.

"Transparenţa Porţii."

"Normală", mă informează Milo. "Rata de scădere a fluxului de fotoni în secţiunea transversală indică o decelerare progresivă de 0,11 %."

"Greutățile suplimentare", zic. "Trebuiesc recuperate."

"Recuperezi cum şi ce pot", intervine furios Ehko. "Ce nu se pot rămîn aici."

Nu-l iau în seamă.

"La 0,2% vă retrageți", ordon. Ehko protestează.

"Eu zice că poate şi la 0,15%. Aşa zice!"

Citire pe ecranul din partea stîngă a vizetei. Sato, singurul cyborg neumanoid din toată galaxia care nu vorbeşte, o relicvă preistorică veritabilă, îmi comunică următoarele: CYBELA VA ATINGE PUNCTUL PROXIM ÎN APROXIMATIV 199 DE ORE STANDARD, DUPĂ CARE SE VA PLASA PE ORBITA STAȚIONARĂ. Apoi îmi transmite mesajele. Sînt două. Primul, nesemnat, nedatat, o criptogramă expediată de drăguțul de Tim Hooskin şi care îmi taie răsuflarea:

PENTRU KHORMA SHIKAB, FOSTUL NOVICE AL COLEGIULUI EXCEPȚIONAL DE PE TERRA NOVA: ATENȚIE LA VIEZURELE CU ARIPI.

Al doilea, tot de la drăguțul de Tim Hooskin, de data asta însoțit de semnătură, redactat pe pe două coloane, pe un ton foarte categoric, foarte oficial:

DISPOZIȚIE: REEXAMINARE DE RUTINĂ 023B.

SUBIECTUL PROCEDURII: KHORMA SHIKAB

NUMĂR MATRICOL: 01426

PERIOADA DE APLICARE: ÎNCEPÎND CU 0134527.

COMANDANTUL BAZEI DE TRANZIT NUMA: TIM HOOSKIN.

Aşadar, birocratorii îmi vor, nici mai mult, nici mai puțin, capul. Rezultă că ori am reuşit performanța inimaginabilă de a-i călca pe codiță pe mahării care conduc COMPANIA, ori dumnealor au decis reexaminarea subsemnatului pe considerentul că douăzeci şi patru de ani petrecuți în lumea viezurilor galbeni trebuie să mă fi uzat suficient pentru a conchide că sînt, ceea ce s-ar chema, o epavă umană. Treaba cu mahării n-are nici un temei, e doar o speculație. Oricum, ştiu ce înseamnă procedura-standard de reexaminare 023B. Am încercat-o pe Terra Nova. Toți novicii au încercat-o pe Terra Nova. Diferența e că eu am avut norocul să dau peste Tim Hooskin, un domn foarte distins şi plin de spirit, care s-a încăpățînat să mă scoată basma curată dintr-o afacere care miroasea de la o poştă a sfîrşit de capitol pentru novicele Khorma Shikab, a punct terminus... Aşa că mesajul lui Hooskin, ATENȚIE LA VIEZURELE CU ARIPI, l-am interpretat cît se poate de corect. De fapt, nu l-am interpetat, l-am adoptat ad literam, fiindcă viezurele cu aripi sînt eu, Khorma Shikab, iar tălmăcirea exactă a mesajului, atenție

la tine, Khorma, eşti în pericol, îmi sună a avertisment, a ultimatum, a ce vreți dumneavoastră...

Douăzeci patru de ani s-au scurs de cînd nu ne-am văzut, Tim Hooskin! Douăzeci şi patru de ani şi multe luni, şi uite că n-ai uitat, ticălosule, n-ai uitat fiindcă aşa ceva nu se poate uita, şi nici eu nu am uitat, e ca şi cum crima pe care am comis-o atunci s-ar fi fărîmițat acum într-o infinitate de crime minuscule, comise de către o infinitate de Khorma minusculi pe o infinitate de lumi îndepărtate, necunoscute, locuite de ființe a căror singură vină este aceea de-a se fi născut într-un univers în care cei mari şi puternici îi transformă pe cei mici şi slabi în instrumente docile şi neajutorate. Pe urmă, gîndesc, instrumentele îmbătrînesc, nu mai sînt de folos nimănui. Într-o zi, un nenorocit de birocrator va accesa fişierul cu datele tale personale, îți va răscoli fără milă trecutul, prezentul şi viitorul, după care va trage concluzia că nu mai eşti bun de nimic, că e de competența, ba chiar de datoria lui să recomande Comandamentului Bazei de tranzit pensionarea ta, invocînd cine ştie ce pretext ridicol, spre exemplu faptul că, la ultimul transport, în loc de treizeci de containere, ai trimis doar douăzeci şi nouă... Rămîne de văzut ce-i cu reexaminarea asta... Şi-n vreme ce gîndurile mele zboară aiurea, remarc, în treacăt, că gheața dedesupt a dispărut, că tavanul şi calea de acces sînt acoperite de un material vîscos care fierbe, ca o mocirlă galbenă în care colcăie viermii.

Am trecut de capătul pîlniei. Păşesc înainte, tot înainte, plictisit, nehotărît, înjurîndu-i pe birocratorii care m-au trimis în acest infern; pe psihocratorii Serviciului de Securitate; pe navigatorii COMPANIEI care, în clipa de față, scrutează infinitatea din fotoliile lor cu suspensii; îi înjur chiar şi pe nefericiții aceia de Supraveghetori care trăiesc asemenea unor lilieci singuratici, cuibăriți în capsulele lor ce survolează lumea viezurilor galbeni; pe instructorii Colegiului excepțional de pe Terra Nova; pe morți şi pe vii; pe Iaoton Joshu; pe Tim Hooskin; pe toți cei care au făcut din mine un strîngător de răşină. Instantaneu, mă opresc. Vreau să aprind proiectoarele, să văd ce-i cu mîzga de la picioarele cochiliei, dar, spre surprinderea mea, contactele nu funcționează. Contactele, nu proiectoarele. Nu înțeleg ce se-ntîmplă. Încerc să mă calmez, să profit de vizibilitatea relativ bună, aşa că mă apuc să studiez terenul. Pereții galeriei şi-au modificat înfățişarea, arată ca un basorelief prost executat, din care răsar tot felul de monştrii antidiluvieni, figuri mitice şi capete de animale fantastice - o mulțime de protuberanțe şi crăpături care se intersectează, favorizînd acumulările de

răşină care cresc, cresc într-una, ca nişte buboaie oribile pe faţa stafidită a unui lepros...

Mesaj de la Sato:

MILO ŞI EHKO S-AU ÎNTORS LA BAZA MOBILĂ. DECELERARE PROGRESIVĂ: 0,01%. POARTA ÎNCEPE SĂ-ŞI REDUCĂ TRANSPARENŢA.

Intervine Milo care mă anunţă că a preluat comanda, că totul e în regulă şi că cele 10 containere cu răşină au fost încărcate în cala aeromobilului. Îi spun să se desprindă, să ia altitudine şi să fixeze aparatul la patruzeci de metrii de sol. Nu pricepe. Repet ordinul. E clar, nu mă mai aude. În căşti, răsună paraziţii aceia, ca o horcăială de bătrîn asmatic.

"Treizeci de secunde pînă la impact" mă avertizează computerul de bord.

Mă apucă greaţa. Ecranul radarului s-a umplut de puncte roşii, fosforescente. GÎNDACII. De unde dracu' au apărut? Din neant, de unde altundeva! Sînt mii, zeci de mii. Se deplasează cu o viteză halucinantă, incredibilă. Vin direct spre mine, printr-un tunel situat undeva, mai la dreapta mea. Îmi simt tîmplele zvîcnind dureros, de parcă cineva mi-ar fi bătut piroane ascuţite în cap. Butonul declanşatorului se lipeşte de arătător, face corp comun cu degetul, cu mîna întreagă, îl pot atinge cu plămînii, cu intestinele, cu rinichii, îi ascult chiar şi răsuflarea-ngheţată mirosind a moarte şi tot nu reuşesc să-mi reprim teama care mă zgîlţîie ca o furtună pe dinăuntru!

Documentul numărul 7

Încet, ca unul căruia de-abia i-au ieşit piroanele din tîmple, îmi înving scîrba existenţială, mă eliberez de spaima ancestrală ce-mi întoarce maţele pe dos şi să iau poziţia de apărare. Şocul a fost de scurtă durată, paralizant pe moment, totuşi, nu suficient de puternic pentru a mă lăsa descoperit. Mă rotesc cu şaizeci de grade faţă de axul tunelului. Verific, din nou, contactele, dar proiectoarele refuză în continuare să funcţioneze. Trec pe comandă manuală. Acum nu mă mai interesează picăturile de răşină care sfidează gravitaţia, nu mă mai interesează mîzga de la picioarele cochiliei, figurile monştrilor antideluvieni ce răsar din pereţii galeriei... Acum nu-mi mai pasă de cum va arăta cochilia după aceea, de viermii care colcăie pe tavanul acoperit cu stalactite scurte şi groase. Şi nici la observaţiile răutăcios-ironice şi filozofice ale lui Ehko nu mă gîndesc. Pe ecranul radarului, punctele înaintează rapid, sînt înconjurat din toate părţile de o masă de gelatină vie, compactă, care se prăvăleşte inexorabil peste mine...

Vedeți şi dumneavoastră cum evoluează lucrurile: mergi ca tot omul liniştit prin muşuroi, ai un țel, un scop bine determinat, şi cînd colo te pomeneşti cu GÎNDACII pe cap. În urmă cu nici un minut radarul era mort, inert ca orice radar care respectă, prin construcție, principial, mediul înconjurător, o minunăție care detectează tot ce mişcă pe o rază egală cu de patru ori lungimea circumferinței muşuroiului 2017, de-o sensibilitate exagerată, reconfortantă, dar complet inutilă, deoarece GÎNDACII apar pe neaşteptate, în interiorul ariei de acoperire a radarului, şi dintr-o dată, ecranul s-a umplut de puncte roşii, fosforescente, iar computerul de bord a şi-nceput să-ți explice ca unui prost ce eşti cîte secunde te despart de impactul inevitabil, de puhoiul care inundă fără zgomot galeriile, care înaintează tăcut spre punctul în care te pregăteşti să-ți înfrunți adversarul...

Niciodată n-am întîlnit atîția GÎNDACI adunați la un loc! Realitatea-i că n-am nici cea mai vagă idee de unde vin GÎNDACII. Inna Torres crede că vin dintr-o lume paralelă cu a noastră. Gustav Lemia şi-ncă vreo doi zic că din Zonele Negre, dar ei n-au fost acolo ca să ne spună dacă au sau nu dreptate. Cîți oameni, atîtea păreri! În ce mă priveşte, n-am nici o părere. Şi nici nu vreau să-mi fac o părere, fiindc-ar înseamna să-nebunesc gîndindu-mă la cai verzi pe pereți, la basme de adormit copii!...

"Douăzeci şi cinci de secunde pînă la impact!"

Computerul de bord caută disperat o frecvență liberă, o fisură, însă nu găseşte nimic. În căşti horcăie paraziții. GÎNDACII interferează toate frecvențele accesibile, bruiază semnalele radio, astfel că aeromobilul va rămîne la sol, iar Ehko, deşteptăciunea deşteptăciunilor, se va amuza urmărind, împreună cu Sato şi Milo, schimbarea configurației muşuroiului... Un spectacol frumos, de pe urma căruia Ehko va trage, ca de obicei, cîteva concluzii de maximă importanță pentru omenirea iubitoare şi frumos mirositoare, dar pe care bineînțeles că omenirea iubitoare şi frumos mirositoare nu le va lua în considerare, se presupune chiar că le va lua în derîdere, şi-asta pentru banalul, stupidul, neînsemnatul motiv că Ehko e doar un robot, iar omenirea e doar omenire.

Ehe, vînătorule, tu care visezi la treburi sfinte în momente de cumpănă, un om obişnuit, adică un om care vine pentru prima oară pe lumea viezurilor galbeni, nu poate înțelege ce-i cu GÎNDACII. Nu poate înțelege! Şi cînd spui asta, ba chiar în clipa în care ai articulat deja vocabulele: "nu poate înțelege", te-ai şi văzut silit să admiți că pînă şi un verb atît de des uzitat în limbajul cotidian cum e a înțelege, poate deveni, brusc, ininteligibil. Dar ce-s cuvintele la urma urmei? Ştim despre ele că au,

fiecare, cîte un corespondent în lumea reală, că descriu obiecte, gesturi, emoții, stări sufleteşti, ai fost deprins să percepi această relație, această legătură, într-un fel mecanic, involuntar, şi iată că tocmai datorită realității, datorită iminenței ei, legătura dispare, se volatilizează, ca şi cum nici nu ar fi existat vreodată. Ceea ce rămîne din acest dispozitiv pe care l-ai crezut indestructibil, e relația, legătura dintre semnificant şi semnificat, şi pe care oricum noi o-nțelegem strict prin prisma semnificatului!

"Douăzeci de secunde pînă la impact!"

A-a, firește că eu, Khorma Shikab, n-am pretenția că ştiu totul despre GÎNDACI. Nu ştiu nimic despre GÎNDACI! Nici Hughes nu a ştiut şi a dat ortul popii. Vreau să spun: a fugit într-o Zonă Neagră. Nici sfrijitul acela de Lampers, nici Varoni, nici Adam Doria n-au ştiut nimic despre GÎNDACI. Au şters şi ei putina, au fugit în Zonele Negre. Vînătorii nu ştiu nimic despre GÎNDACI. Nu ştiu ce sînt. Cu ce se hrănesc şi dacă se hrănesc. Ce rol au în acest ecosistem straniu şi dacă au vreun rol. Cum se deplasează. Dacă sînt inteligenți sau nu. Eu, de pildă, am la activ peste două mii de misiuni. Peste două mii de incursiuni în muşuroaiele viezurilor galbeni. Şi încă habar nu am cum arată GÎNDACII!

Acum ceva, ceva tot am aflat despre GÎNDACI. Am aflat cît sînt de periculoşi! Şi-orice vînător ştie cît sînt de periculoşi GÎNDACII. În zadar strigă birocratorii de pe Numa, ținîndu-le isonul instructorilor de pe Terra Nova, în privința asta, experiențele anterioare sînt inutile. Abia te ajută să-ți mențiii echilibrul mintal. Imbecilii! Vor rapoarte complete, vor explicații exhaustive, nu cumva să pierdem, să ratăm esențialul. Pe mine mă cam doare-n cot de esențialul lor! Adunătură de retardați. Esențialul nostru, al vînătorilor de viezuri, e supraviețuirea. Mergi pe un teren minat, instabil, lipsit de repere, presărat cu obstacole. Înaintezi, ai impresia că le ocoleşti cu măiestrie, te opreşti şi întorci privirea, crezi că eşti stăpînul acestui univers plin de nelinişti şi deodată, te trezeşti în fața unei amenințări. Realizezi că nu cunoşti decît direcția din care vine pericolul. Nu-i înțelegi natura, nu şti cum acționează, în virtutea căror legi. În fond, nu există repetiție, aici nimic nu seamănă cu ce-ai trăit şi-ai văzut în misiunile precedente. Dacă tremuri, dacă eziți sau dai înapoi, eşti terminat...

Contactul direct cu GÎNDACII este fatal. Întotdeauna. Fără excepții. Desigur, nu în sensul imaginat de un neinițiat. Fenomenul este inexplicabil. Vreau să spun: inexplicabil, fiindcă aici, pe lumea viezurilor galbeni, fatalitatea se manifestă foarte diferit de reprezentările noastre antropocentriste. Sfrijitul acela de Lampers. A intrat într-o Zonă Neagră. Şi

intrat a rămas. Înainte de Lampers, Adam Doria. Şi-nainte de Adam Doria, Varoni. Şi-nainte de ăştia trei, mulți alții. Nu le mai țin minte numele. O mulțime de vînători care-au intrat în muşuroaie, au întîlnit GÎNDACII, au avut contact direct cu ei şi după aceea, întotdeauna după aceea, au şters-o în Zonele Negre. Contact direct! Păi noi nici măcar ce-nseamnă contact direct cu GÎNDACII nu ştim. Cum spuneam mai-nainte, nu ştim nimic. Da, asta-i realitatea noastră, realitatea viezurilor galbeni, n-avem ce face, ne supunem, strîngem răşină pentru alții, muncim, ne luptăm cu GÎNDACII şi iarăşi muncim...

"Cincisprezece secunde pînă la impact!"

În cochilie, căldura devine sufocantă. Insuportabilă. Patruzeci şi şapte de grade Celsius. Transpirația îmi şiroieşte pe față, îmi intră în ochi, orbindu-mă. Sînt sărat pînă-n măduva oaselor. Datorită poziției în care stau, răsucit, cu privirile încremenite pe monitorul care indică nivelul avariilor, simt cum încep să-mi amorțească brațele, de la umăr spre încheietura pumnului, iar mijlocul... Nu-i de mirare, parcă m-aş fi proptit în pumnale nevăzute, al căror tăiş îmi zgîrie, sus-jos, jos-sus, şira spinării... Mă întind să dau drumul la ventilație, dar aerajul se blochează de cum ating, cu buricele degetelor, tastatura electro-optică. În schimb, blestematele de proiectoare se aprind pe neaşteptate, fapt care mă obligă să-i împroşc cu sudalme pe toți tehnicienii COMPANIEI la un loc; pe mămicile şi tăticii lor; mămici şi tătici care n-au avut altceva mai bun de făcut decît să procreeze această grămadă ordonată de cretini meticuloşi şi ultraspecializați şi care, la rîndul lor, vor procrea altă grămadă de cretini meticuloşi şi ultraspecializați; muncitori întru eternitate prin uzinele şi laboratoarele Speciei...

Mă lămuresc ce-i cu ventilația: răşina a obturat complet deschizăturile laterale, s-a depus pe axele mobile şi pe torpaleții rotoarelor.

Durerea din şale în loc să scadă, creşte. Şi-odată cu ea, groaza de necunoscut revine- o groază teribilă, animalică, soră geamănă cu abjecția cea mai abjectă, cu absurdul cel mai absurd. Împotriva oricui se poate lupta, împotriva ei nu. E ca un scrîşnet chinuit, monoton, înspăimîntor de acut. Murdăreşte tot ce atinge. Şi nu lasă nimic neatins! Îți seacă sufletul, te devastează pe dinăuntru, distruge orice umbră de omenie... Dacă mai aveai în tine vreo umbră de omenie, vînătorule de viezuri!... Mă concentrez asupra ventilatoarelor. Degeaba. Sistemul nu răspunde la comenzi, e literalmente blocat. Axele mobile se învîrt în gol. Răşina a trecut de filtrele centrifugale; s-a sedimentat undeva, pe conductele ascendente, strangulîndu-le. Cu chiu, cu vai, reuşesc să pornesc două dintre cele opt rotoare, dar monitorul cu

avariile mă atenționează că suprasarcina a provoacat deja supraîncălzirea lagărelor. Stau ca pe ace.

"Zece secunde pînă la impact!"

În ritmul ăsta, gîndesc, o să le prăjesc cu totul.

Documentul numărul 8

În dormitor, atmosfera e fibroasă, dură, ca o armură. Respir. Cu greu, dar respir. Aerul îmi intră şi-mi iese din plămîni, cu viteza unui jet de abur sub presiune. Deschid ochii, dar nu văd nimic. Zac pe-o rînă, încovrigat sub cearceaful care acoperă patul, cu privirea lipită de suprafața acestui întuneric brăzdat de vinişoare negre, strălucitoare, ce glisează sticlos şi halucinant.

Mă foiesc. Îmi înfig palmele în aşternut. Pînza aspră îmi zgîrie pielea. Mă las cu toată greutatea pe coate şi-mi iau avînt, agățîndu-mă, cu vîrful degetelor, de jaluzelele pe care Cico le-a uitat întredeschise. Afară, noaptea înaintează ca o şopîrlă umedă, despicînd aerul în fîşi înguste de penumbră. Vaporii care plutesc peste zi deasupra solului s-au transformat într-un condens galben, care se prelinge pe zidăria exterioară a refugiului, pe scoarța copacilor de pe peluză, adunîndu-se în mici ochiuri ce înghit cu lăcomie lumina slabă, artificială, a neoanelor răsfirate împrejurul Vizuinei.

Îmi fac drum spre sufragerie. Pe bîjbăite, mă lovesc de un obiect cu marginile rotunde şi tari. Un fotoliu cu suspensoare gravitice. Înjur şi-l împing cît colo. Mă uit roată. Întunericul se diluează brusc, plesneşte dintr-o dată, invadat de fotoni.

Chiar lîngă nasul meu, senzorii computerului central îşi răsucesc spre mine lentilele bulbucate, asemenea unor pastile de sticlă fosforescente, culisînd leneş de-a lungul şi de-a latul unui sistem de axe rectangulare.

DURATA SOMNULUI POSTMELESIAN: PATRUZECI ŞI ŞAPTE DE ORE, TREIZECI ŞI CINCI DE MINUTE ŞI DOUĂZECI ŞI OPT DE SECUNDE. DURATA MISIUNII ...

Vocea lui Cico mă loveşte ca o măciucă în moalele capului. Maşinărie de doi bani! Nu vreau să ştiu cît am dormit. Nu vreau să ştiu cum şi unde am fost recuperat de Milo, Ehko şi Sato. Nu vreau să aud ceea ce am mai auzit de atîtea ori, tîmpeniile astea pe care orice vînător le ştie pe de rost şi care îmi fac viața imposibilă de douăzeci şi patru de ani!

Nu vreau să aud nimic!

Îmi ajunge să ştiu că sînt întreg şi nevătămat; că nu am fost înghițit de tenebrele spațiului şi timpului, după întîlnirea cu dihania galbenă; că somnul viezurelui galben nu a izbutit să-mi răstoarne echilibrul interior,

aruncîndu-mă definitiv în oceanul de nebunie al visului postmelesian; că pot să mănînc pe apucate, cu amîndouă mîinile; că am trăit aproape un sfert de secol pe această lume stranie, fără să cedez în fața spasmelor şi umorilor ei inextricabile.

Îmi ajung toate astea, îmi ajung cu vîrf şi-ndesat!

Mesaj din partea comandantului navei CYBELA:

CĂTRE VÎNĂTORUL DE VIEZURI KHORMA SHIKAB. STOP. INTRARE PE ORBITA STAȚIONARĂ. STOP. EFECTUAȚI VERIFICĂRILE STANDARD PENTRU ASOLIZAREA NAVETEI DE LEGĂTURĂ. STOP. RADUS LEMONT, COMANDANT AL NAVEI CYBELA.

Sînt calm. Incredibil de calm. Mesajul lui Radus Lemont, un individ pe care nu am avut plăcerea să-l cunosc personal şi pe care sper să nici nu am plăcerea să-l cunosc vreodată astfel, adică personal şi fără intermediari, aşadar mesajul acestui Radus Lemont nu-mi spune nimic. După calculele lui Cico, peste aproximativ o sută cincizeci şi două de ore, CYB1, naveta de legătură cu CYBELA, va ateriza pe hexagonul de beton şi sticlă din spatele Vizuinei. Şi tot peste o sută cincizeci şi două de ore, conform avertismentului expediat prin subspațiu de vechea mea cunoştiință, Tim Hooskin, cu cîteva minute înainte de întîlnirea roiului de GÎNDACI, voi fi obligat să suport, încă o dată, procedura de necesitate 023B, iar eu, Khorma Shikab, veteranul strîngătorilor de răşină, voi fi obligat să redevin cobaiul unui psihocrator al Serviciului de Securitate al COMPANIEI!

Termin de mîncat şi mă întorc în camera de zi. În timp ce îmbrac salopeta de lucru, îi transmit lui Sato să pregătească butoaiele cu răşina colectată la ultima misiune, să le aşeze pe linia de încărare şi, împreună cu Ehko şi Milo, să execute toate verificările impuse de regulamentele COMPANIEI.

În nişele din pereți, senzorii lui Cico clipesc ostentativ şi hipnotic.

COMANDANT KHORMA SHIKAB. VĂ INFORMEZ CĂ SÎNTEȚI SUB NORMA MINIMĂ STABILITĂ DE COMANDAMENTUL BAZEI DE TRANZIT. DIN ACEST MOTIV, DIRECTORUL DEPARTAMENTULUI DE RESURSE UMANE DIN CADRUL CONSILIULUI DIRECTORILOR COMPANIEI A AUTORIZAT SUSPEDAREA DVS. DEFINITIVĂ. ÎN CONSECINȚĂ, VEȚI FI TRANSFERAT LA BORDUL NAVEI CYBELA, ŞI PREDAT AUTORITĂȚILOR DE PE NUMA. VĂ REAMINTESC CĂ, DIN ACEST MOMENT, VĂ AFLAȚI LA DISPOZIȚIA PSIHOCRATORILOR SERVICIULUI DE SECURITATE. PÎNĂ LA ASOLIZAREA NAVETEI DE LEGĂTURĂ SUSPENDAȚI ORICE ACTIVITATE

DE RECOLTARE A RĂŞINII. ÎN INTERVALUL DE TIMP SPECIFICAT VĂ ESTE INTERZISĂ PĂRĂSIREA PERIMETRULUI DE SIGURANȚĂ.

Încăperea devine pe neaşteptate atît de îngustă, de neîncăpătoare, încît am senzația că pereții se apleacă încet, încetişor, peste mine, că masa din colț, scaunul cu suspensoare gravitice pe care am izbutit să mă aşez sub ploaia de silabe cu care mă fericeşte Cico, ba chiar şi țevile de aeraj din tavan, se micşorează treptat, resorbite în propria formă, iar eu înghit pilule lăsate de Ehko pe birou, una cîte una, icnind, nu de frică, ci de furie, fiindcă asta aşa se cheamă, furie, neputință, orbecăială prin bezna prostiei, a suficienței noastre bipede şi raționale!

Computerul central îi dă înainte cu transferul la bordul CYBELEI, îmi sfredeleşte auzul cu vocea lui de metal opărit care țăşneşte din boxele ascunse cu măiestrie în pereții Vizuinei, carevasăzică, gîndesc, mai întîi au trimis un nenorocit de psihocrator să-mi facă felul aici, pe lumea viezurilor galbeni, în interiorul Perimetrului de siguranță, apoi brusc, s-au răzgîndit, au hotărît să mă aducă pe Numa, să mă judece acolo, în catacombele Bazei de tranzit. Ceva nu se leagă, realizez instinctiv că decizia de suspendare n-are nici o legătură cu faptul că sunt sub norma stabilită de comandamentul Bazei, majoritatea vînătorilor sînt sub norma stabilită de comandamentul Bazei de tranzit, probabil comandamentul de pe Numa nici nu ştie că există o asemenea decizie de suspendare, aşa încît nu-mi rămîne decît să trag concluzia că toată povestea asta reprezintă de fapt continuarea unei poveşti anterioare, blestematul de Iaoton Joshu, numai despre asta poate fi vorba, despre trecerea lui în eternitate şi despre aportul meu la această trecere.

Batanta de la intrare lunecă fără zgomot pe canaturi. Mă răsucesc şi privesc în adîncul coridorului. Spirala descendentă ce leagă nivelul superior de nivelele inferioare ale Vizuinei e luminată doar de flotoarele care vibrează la cîțiva milimetrii de tavanul puternic irizat spre portocaliu.

Proțăpit în cadru, cu brațele răşchirate peste calota semisferică, Ehko întinde către mine amîndoi ochii telescopici. Remarc că terminalele acestor tentacule scuturate de spasme sînt incandescente.

"Şefu', este probleme pe cochilie."

"Cum adică, este probleme pe cochilie?"

Tentaculele incandescente se retrag instantaneu.

"Fireşte că s-au făcut neagră, cenuşie!"

"Cum adică, fireşte că s-au făcut neagră?"

Tăcere. Parcă nici nu m-a auzit. Deschid gura ca să repet întrebarea, dar mi-o ia înainte:

"Eu zice că s-au făcut aşa, ca un pată neagră, cenuşie, ca un capi de şopîrlă de Terra Nova!"

În semiobscurul camerei, în oglinda de pe peretele lateral, îmi zăresc, pentru o fracțiune de secundă, chipul.

Nu mai e nimic omenesc acolo.

respiro@2000-2004 All rights reserved